

”Hvordan har du sovet i nat, Per?”: En samtaleanalytisk undersøgelse af navne i hjemmeplejesamtaler

Andrea Bruun
Lingvistik, Aarhus Universitet
Andrea-bruun@hotmail.com

Abstract

When names occur in utterances, they can function as selecting a new speaker in conversations. But what happens when names occur in two-party conversations where using names for selecting a new speaker then seems irrelevant?

This paper investigates the use of names in a conversation from the Danish homecare system. The conversation is between an elderly male citizen and his caretaker. There were several occurrences of the citizen's name in the conversation, and these form the basis for the analysis. Using a collection based analysis a hypothesis was developed for the name-phenomenon to see if there was a pattern.

One line of research suggests that names in this position serve a special purpose like the one found to hold true in this paper, where others say that the position of the name in the end of utterances make it an object for deletion which may question its role. The paper concludes that the following tendency is present in the data under question: The name occurs primarily turn finally in utterances that start a new sequence and which furthermore contain something problematic, especially concerning something intimate and integrity threatening according to the citizen where re-establishment of a mutual relation is attempted. This paper thus contributes to the understanding of the use of names in two-party conversations in line with the former view, and disagrees with the latter.

Indledning

Denne undersøgelse beskæftiger sig med brugen af navne i en hjemmeplejesamtale. Det interessante i netop denne sammenhæng er, at i samtalen optræder to personer og en stor forekomst af den ene samtaleparts navn. Da der kun er to deltagere i samtalen, kan det næsten ikke undgås at stille spørgsmålet omkring, hvilken funktion denne brug af navnet har. Der må næsten være en anden årsag end talerudvægelse, da dette ikke burde være nødvendigt på samme måde i en samtale med kun to parter versus en samtale med flere deltagere. Netop dette vil denne undersøgelse forsøge at besvare.

Data i undersøgelsen er en autentisk samtale optaget i forbindelse med et hjemmeplejebesøg i det danske hjemmeplejesystem. Her kommer sundhedspersonale hjem til de ældre borgere i deres private hjem og udfører den hjælp, de er berettiget til ifølge dansk lovgivning. Samtalen er mellem

en kvindelig social- og sundhedshjælper og en ældre mandlig borger i forbindelse med hendes faste morgenbesøg hos ham. Hun nævner hans navn gentagne gange, hvorimod han ikke nævner hendes.

Først skabes der en teoretisk ramme for brugen af navne i samtaler baseret på tidligere undersøgelser. Efter den teoretiske gennemgang startes hypoteseopstillingen. Der bruges en samtaleanalytisk tilgang, hvor der bruges en kollektionsbaseret analyse, som først tager udgangspunkt i en single case-analyse. Dette gøres for at kunne give en række årsagsforklaringer på dette forbrug af navne og drage mere generelle konklusioner for forekomsten hvis muligt. Gennem den kollektionsbaserede analyse forsøger man netop at skabe en hypotese for det pågældende fænomen og ligeledes forsøger man at videreudvikle den. Derfor indledes undersøgelsen med at kigge på strukturelle forhold, hvorefter hypotesen opstilles, og endeligt tages potentielle modeksempler i betragtning. Til slut skabes en diskussion omkring forskellige forklaringer på denne brug. Diskussionens omdrejningspunkt er baseret på en teoretisk sammenligning, hvor et mål for videre undersøgelse ligeledes introduceres.

Navne i samtaler

Måden mennesker adresserer hinanden på i samtaler kan have stor betydning både pragmatisk og semantisk, da de specifikke adresseringstermer kan afspejle både miljø og sociale forhold (Özcan 2016). I forlængelse af dette kan formen på disse termer være bestemt af interpersonelle relationer, talerkaraktistika og kulturelle værdier. Disse tre elementer har derfor en rolle, når vi som talere afgør, hvordan vi adresserer hinanden. I denne forbindelse har Sacks og Schegloff (1979) opstillet nogle præferencer for, hvordan vi adresserer, refererer til, hinanden i samtaler. De arbejder med minimering (eng. *minimization*), som omhandler, at det foretrækkes at bruge enkeltords referencer som fx navne og personlige pronomener. Derimod undgår man lange referenceformer som fx *kvinden som kom gående*. Endvidere taler de om modtagerdesignets præference for, hvis muligt, genkendelse (eng. *recognitionals*). Man vil derfor foretrække at bruge genkendende referenceformer, som fx navne, i stedet for mindre præcise former som fx *nogen*.

Hvis vi kigger nærmere på navne som en specifik referenceform, kan denne form have en helt tydelig funktion i samtaler med flere talere. Navne benyttes i disse samtaler til at målrette tale til en bestemt modtager (Clayman 2010). Dette kan yderligere betyde, under de rette omstændigheder, at den næste taler udvælges (Lerner 2003, Sacks et al. 1974). Men hvilken funktion har navne i samtaler, hvor der kun er to parter? Dette forholder Lerner (2003:178) sig til, og skriver følgende: "Addressing practices can be employed in two-party conversation, but in those cases, their deployment is, for the most part, not implicated in selecting who will be the next speaker". Hvis der kun er to personer i en samtale, burde det umiddelbart ikke være nødvendigt at vælge den næste taler – der er ganske enkelt kun én, udover taleren selv, der kan tage den næste tur¹. Derfor mener Lerner, som nævnt i ovenstående citat, at der må være noget andet på færde end netop talerudvælgelse. Denne påstand støtter Clayman (2010) ved at påvise, at navne blandt andet kan optræde først i ytringer, hvis der er forekommer *disalignment* eller *disaffiliation* og sidst i ytringer, hvor der forekommer noget ærligt, noget dybtfølt. Ytringer, hvor navne indgår i, kan også indikere emneskift, og ligeledes fungere som en teknik til at tage taleturen og bearbejde overlappende tale

(Rendle-Short 2007). Endvidere kan det også bruges til at forsinke et dispræfereret svar (Rendle-Short 2007), i forlængelse af Claymans (2010) førnævnte resultater.

Som nævnt i starten af dette afsnit kan adresseringstermer sige noget omkring samtaleparternes relation til hinanden. I denne forbindelse forklarer Jefferson (1973), at adresseringstermer er loci for formulering, opretholdelse og reformulering af forhold, og at tale, som indeholder adresseringstermer, gør, at deltagerne udviser større opmærksomhed mod talen. Ligeledes kan de også sige noget omkring intimiteten mellem samtaleparterne (Brown og Ford 1961). Lerner (2003) tilføjer yderligere, at adresseringstermer placeret til sidst i ytringer ofte bruges til at demonstrere en bestemt stillingtagen til modtageren, hvor denne demonstration er særlig nødvendig. I denne undersøgelse vil begrebet problematiskhed benyttes om det i relationen og interaktionen, som brugen af navn orienterer sig mod eller udløses af, hvilket senere uddybes.

Der findes altså flere eksempler på, at navne kan have andre funktioner end talerudvælgelse. Et af disse eksempler er denne undersøgelses omdrejningspunkt.

Metode og data

Datasættet i undersøgelsen består i en autentisk samtale mellem en social og sundhedshjælper og en borger, hvor de sammen udfører deres daglige morgenrutine ved et hjemmeplejebesøg. Der er i alt indsamlet ca. 29 minutters video, som denne undersøgelse altså baseres på. For at skabe en så autentisk samtale som muligt, er der ikke opstillet nogle rammer for, hvad samtalen skal handle om, og deltagerne er ligeledes blevet instrueret i at gøre som de plejer, altså være så naturlige som muligt og at ignorere undertegnede og kameraet. I denne forbindelse har de involverede underskrevet samtykkeerklæringer, som sikrer deres anonymitet og samtidig fortrolighed omkring fremvisning og behandling af optagelserne. Endvidere har det også været nødvendigt at få accept fra hjemmeplejelederen, som derfor ligeledes har underskrevet samme samtykkeerklæring. Derfor er deltagerens navne anonymiseret i denne artikel, og de kaldes i stedet for henholdsvis Mai og Per.

Samtalen er blevet filmet med kameraet Panasonic HDC-HS700, hvor det var en nødvendighed, at kameraet havde en håndholdtfunktion, da personer bevægede sig mellem forskellige rum fx fra soveværelse til badeværelse og fra badeværelse til stue. Derfor er undertegnede tilstede for at navigere kameraet. Under filmningen vælger borgeren at ville lukke døren, da social- og sundhedshjælperen og vedkommende kommer ud på badeværelset, hvilket medfører, at det ikke har kunnet lade sig gøre at have billede med på meget af data. Da det netop er en intim situation fra borgerens side, og hvor der tydeligt bliver sagt fra overfor filmning af dette, skal og må dette respekteres. Dog er lyden fortsat blevet optaget med døren på klem, hvor det stadig har været muligt at opfange det meste af samtalen. At man kan se samtaleparterne, er ikke en nødvendighed, når det drejer sig om samtaleanalyse, hvor det sproglige er i centrum. Men der forekommer ofte en række nonverbale signaler, når vi interagerer med andre mennesker, som desværre derfor ikke kan tages i betragtning i analysen, der hvor samtaleparterne ikke er visuelt repræsenterede. Ligeledes betyder det, at det ikke altid har været muligt at afgøre hvilke fysiske aktiviteter, de er ved at udføre som fx påklædning og personlig hygiejne.

Et fænomen man taler om i forbindelse med optagelse af personer er *observer's paradox*, som introduceres af Labov (1972:113) på følgende måde: "To obtain the data most important for linguistic theory, we have to observe how people speak when they are not being observed". Vi vil gerne have så autentiske data som muligt, men grundet etiske årsager, kan vi ikke filme personer uden deres accept. De involverede parter bliver derfor nødt til at vide, at de bliver filmet, hvilket kan påvirke deres måde at agere på fx på grund af nervøsitet grundet kameraets tilstedeværelse (Speer og Hutchby 2003). Man kan derfor tale om, at data netop derfor bliver mindre autentisk, men dette er ikke alle inden for feltet enige i (Gordon 2013). Derfor kan det ikke vides, hvor meget det har påvirket deltagerne i datasættet til denne undersøgelse at blive filmet, og man kan måske derfor betvivle samtalepartens autenticitet. Men uanset hvor meget samtaleparterne påvirkes af at blive filmet, er dette det bedste bud på autentisk tale indsamlet på lovlig vis.

Det indsamlede data er blevet analyseret samtaleanalytisk, hvor der er blevet ledt efter forekomster af et specifikt fænomen i samtalen, som i dette tilfælde er navne. Disse forekomster er blevet transskriberet med programmet CLAN, hvor der transskriberes efter Gail Jeffersons konventioner, som gennemgået af Alexa Hepburn og Galina B. Bolden (2013). Dog er der blevet foretaget den ændring, at der bruges pile til at markere intonation. Her benyttes en skrå opadgående pil til at markere en opadgående intonation, en skrå nedadgående pil til at markere en nedadgående intonation og en ligeudgående pil til at markere den mere ligeudgående intonation. Denne ændring er valgt for at give et bedre overblik. Herefter er det blevet undersøgt, hvordan fænomenet navne optræder i samtalen, og der kigges nærmere på opbygningen af de enkelte taleture. Der er blevet udført en single case-analyse baseret på Pomerantz og Fehr (1997) på et udvalgt eksempel, hvor det specifikke fænomen optræder, for at komme dybere ned i denne udvalgte taletur. Denne single case-analyse bliver udgangspunktet for en kollektionsanalyse, hvor der forsøges at opstille betingelser og hypoteser for det specifikke fænomen som beskrevet af Sidnell (2013).

Valg af deltagere

Social- og sundhedshjælper og borger er bl.a. valgt ud fra længden af hjemmeplejebesøget. Det kan formodes, at ved en større tidsramme har deltagerne mere tid til at blive trygge og 'glemme' kameraets tilstedeværelse end ved et kortere hjemmeplejebesøg. Dog viser flere tilfælde, at personer, som bliver filmet, hurtigt vænner sig til kameraet (Heath et al. 2010). Men ydermere for at sikre denne tryghed omkring at blive filmet, er hjemmeplejebesøg på fx 10 min. blevet fravalgt og i stedet er besøg af længere varighed blevet foretrukket.

Udover varigheden af hjemmeplejebesøget har det også været en faktor, hvorvidt borgeren var demensramt eller havde en psykisk sygdom. Borgere med disse typer af diagnoser er fravalgt, da det ville kræve ekstra tilladelser fra fx værger at få lov til at filme dem, da de måske ikke længere selv er i stand til at træffe sådanne beslutninger. Ydermere kunne disse borgere påvirke data på en bestemt måde, som ikke har været ønsket eller nødvendig for formålet med undersøgelsen. Endvidere var hjemmeplejelederen også skeptisk omkring at filme en kvinde med en psykisk lidelse, da kvinden jævnligt oplever stærke hallucinationer. Her ville det være usikkert, hvordan hun ville reagere på kameraet og undertegnedes tilstedeværelse.

Borgere, hvis hjemmeplejebesøg krævede to sundhedspersoner, er ligeledes blev fravalgt. Dette er gjort, da det ville påvirke data betydeligt, da det her ville være oplagt at bruge det givne fænomen på andre måder, end hvis der kun er to personer til stede i samtalen. Med tre mennesker til stede på samme tid vil talerudvælgelse blive relevant. Da dette ikke var det ønskede fænomen at undersøge, er disse typer af besøg ikke kommet i betragtning angående valget af borger og social- og sundhedshjælper.

Det skal i denne forbindelse nævnes, at social- og sundhedshjælperen har gennemført et uddannelsesforløb, som indeholder kommunikation og samarbejde (PASS 2016). Det kunne derfor være en mulighed, at man på uddannelsen får at vide, hvordan man skal kommunikere, hvilket kunne indeholde brug af borgerens navn. Da dette er uklart, vil der ikke blive gået mere i dybden omkring hjælperens baggrund og årsager for brugen af navnet. Det vil blive vist senere i undersøgelsen, at hjælperen gør brug af teknikken *online commentary*, men denne er ikke afhængig af, at navnet tilknyttes.

Yderligere omstændigheder

Til slut nævnes her kort nogle yderligere omstændigheder, som er relevante at nævne i forbindelse med metode- og dataafsnittet.

Som førnævnt vælger borgeren at ville lukke døren under optagelserne. Måske har det ikke været udtrykt klart nok for ham, at filmningen også ville indebære mere private scener. Dette kunne måske have været undgået med bedre kommunikation mellem undertegnede og borger omkring optagelsernes omfang. En anden årsag kan også være, at borgeren i situationen ombestemte sig og syntes, det blev for privat og derfor valgte at ville have døren lukket. Det vides ikke, hvilken årsag der ligger til grund for hans valg, men under alle omstændigheder skal det respekteres.

Datasættet endte med at blive inddelt i tre optagelser. Årsagen til dette er, at borgeren var på toilettet, hvor der blev valgt at stoppe kameraet, da det ville blive mange minutter uden noget tale og kun filmning af badeværelsesdøren eller social- og sundhedshjælperens udførelse af mere praktiske opgaver i et andet rum. Da dette sker igen senere, stoppes kameraet ligeledes. Derfor er videooptagelsen delt i tre, hvilket ikke har nogen umiddelbar betydning for selve samtalen eller kvaliteten af data, men blot grunden til at der står optagelsesnummer på eksemplerne.

Strukturelle forhold

I dette afsnit undersøges det, hvordan brugen af borgerens navn optræder i samtalen. Først gennemgås de mere strukturelle omstændigheder, og herefter kigges der nærmere på et udvalgt eksempel, som vil blive analyseret mere dybdegående. Dernæst kigges der på andre eksempler for at se, om der er en tendens for brugen, og der vil i denne forbindelse opstilles en hypotese. Til sidst arbejder analysen med andre eksempler for at videreudvikle hypotesen og potentielle modeksempler

Først er forekomsterne af borgerens navn i samtalen blevet transskriberet. Navnet er i det følgende blevet anonymiseret til *Per* (jf. metodeafsnittet). Herefter er det blevet undersøgt, hvordan forekomsterne optræder i de enkelte taleture, og der kigges derfor nærmere på strukturen af

taleturene. Ud fra data kan det ses, at *Per* optræder primært turfinalt med kun ganske få undtagelser i det indsamlede data. Der var 24 forekomster af *Per*, hvor 22 af dem optrådte turfinalt. Undtagelserne bliver diskuteret senere i undersøgelsen. Navnet placeres altså til sidst i ytringen, og det vil nu blive undersøgt, om turene rent handlingsmæssigt har noget tilfælles. I det nedenstående vil det fremgå, at navnet kan forekomme i flere forskellige typer af sociale handlinger.

Per kan optræde turfinalt i forbindelse med spørgsmål:

(1) ”Har du stået op for længe” [Optagelse 3]:

48 MAI: Er du ve å ha stået op for læng nu **Per**↗
49 PER: M::: det ve å hjælp↘

Her er det Mai, som stiller Per et spørgsmål, hvor hun bruger Pers navn til sidst i sin ytring.

Ligeledes kan navnet også optræde turfinalt i forbindelse med svar:

(2) ”Vejret” [Optagelse 1]:

23 PER: Hvordan er vejret i dag↗
24 MAI: Det er fint **Per** ↘
25 (0.9)
26 MAI: Der er ik så koldt i dag som det [var i går↘]
27 PER: [nå:↗] det var
28 godt→

Denne gang er det Per, som stiller Mai et spørgsmål i linje 23, hvor det i dette tilfælde er angående vejret. Hun svarer ham på spørgsmålet med *Per* placeret turfinalt i linje 24. Her fungerer Mais ytring som anden par-delen i nærhedsparret med Pers ytring i linje 23. Efterfølgende uddyber hun sit svar i linje 26 og udvider sin tur.

Navnet kan bruges, hvis en taletur udtrykker en undskyldning, som i det nedenstående eksempel (3):

(3) ”Undskyld” [Optagelse 3]:

20 MAI: Undskyld hvis jeg rev i den her **Per**→
21 PER: Nee:j (det gør ingenting↘)
22 (1.0)
23 MAI: Det var ik noget å:↗

24 (0.3)
25 MAI: Å regne [eller hva→]
26 PER: [det var ik] noget å pyller over↘
27 MAI: Nå huh→

I dette eksempel undskylder Mai for at komme til at rive i noget, hvor hun igen bruger Pers navn i slutningen af sin ytring. Dette eksempel vil blive uddybet senere.

Mai bruger ofte en form for kvittering for veludført arbejde eller resultat, som det kan ses i nedenstående eksempel (4):

(4) ”Sådan” [Optagelse 2]:

28 MAI: Sådan der **Per**↗
29 (1.4)
30 MAI: Det var bien→
31 (0.5)
32 PER: °Ja°→
33 (0.3)
34 MAI: Så tar vi den næste↘
35 PER: Yess↘

Her bruger hun *Per* efter *sådan der*, som beretter om, at de har udført en opgave, som er overstået. I dette tilfælde er den løst godt, da hun tilføjer en positiv udmelding i linje 30 med det spanske *bien*. Per udtrykker enighed, og vi kan se i linje 34, at de nu fortsætter til næste opgave. Da døren på dette tidspunkt er lukket, vides det ikke, hvad den fysiske aktivitet er. Men ud fra tidligere talestykker kunne det være påklædning af en slags. Denne handling forekommer flere gange i data, hvor *Per* tilknyttes ytringer, som handler om kvittering for (vel)udført arbejde.

Til sidst kan navnet også bruges i forbindelse med bekræftelse, som det kan ses i det næste eksempel (5):

(5) ”Pjaltten” [Optagelse 3]:

33 Per: (sætter) lig den her pjalt ud↘
34 (0.2)
35 Mai: Ja gør du bar det **Per**↘

Her bekræfter Mai Pers foregående ytring, hvor han fortæller, at han går ud med sin rollator. Dette gør hun med *Per* placeret til sidst i sin ytring.

Indtil nu har vi fået afklaret, at Per optræder til sidst i ytringen og ikke er afhængig af en bestemt type talehandling.

Opstilling af hypotese

I dette afsnit vil der nu blive gået i dybden med et eksempel for at komme tættere på at kunne finde en række kriterier, som er bestemmende for, om navnet bruges i en ytring. Eksemplet ses herunder og vil blive analyseret i det efterfølgende afsnit:

(6) ”Hvordan har du sovet i nat” [Optagelse 1]:

6 MAI: Nå:↗
7 (0.2)
8 MAI: Hvordan har du sovet i nat **Per**↗
9 (0.5)
10 PER: Det vist været godt nok↗
11 (0.4)
12 MAI: Det godt nok↗
13 (0.2)
14 PER: °Det tror jeg°↘
15 (0.5)
16 MAI: Du ser os frisk nok ud i dag→
17 (0.5)
18 PER: Ja→

Dette er det første, Mai siger, efter kameraet er blevet tændt. Hun har forladt lokalet for at finde nogle remedier til at tømme Pers kateterpose med. Per ligger i sin seng på dette tidspunkt. Efterfølgende kommer hun ind igen og stiller Per det ovenstående spørgsmål omkring, hvordan han har sovet, mens hun er ved at tømme kateterposen i den kolbe, hun har hentet. Det første *nå:* som efterfølges af en pause, fungerer som en form for klarsignal fra Mais side. Gennem dette *nå:* udtrykker hun, at nu er hun klar igen til at føre en samtale med Per. Hermed får *nå:* en præ-begyndelsesposition (Steensig 2001). Pausen efter *nå:* i linje 7 virker umiddelbart ikke problematisk men mere naturlig, da Mai har gang i noget andet, da hun skal til at stille sit spørgsmål. Efterfølgende kommer hun så med spørgsmålet til Per. Spørgsmålet indledes med *hvordan*, som opfordrer til, at der skal et mere uddybende svar til, som ikke umiddelbart kan være ja eller nej (Lee 2013). Der ligger altså en forventning om, at samtalepartneren skal tage den næste tur og svare. Intonationen er her stigende, som yderligere kan indikere, at det er et spørgsmål. Spørgsmålets indhold er ikke umiddelbart problematisk eller bemærkelsesværdigt, men derimod et ganske almindeligt spørgsmål man kan stille en person, som netop er vågnet og fortsat ligger i sengen som tilfældet her. Til slut i ytringen tilføjer hun Pers navn. Det er netop dette fænomen, som denne undersøgelse vil forsøge at belyse. Hun vælger at koble Pers navn til ytringen til sidst, og det må

ikke kunne have noget med talerudvægelse at gøre, da Mais ytring ikke kunne henvendes til andre end ham. Dette er ligeledes gældende for de andre eksempler, da der ikke optræder nye mulige samtalepartnere gennem optagelserne. Man kan i denne forbindelse diskutere, om brugen af navn i denne samtale er for at ekskludere kamerapersonen, som ligeledes er tilstede. Da der netop er tre personer, som kunne agere som mulige samtalepartnere, kan man argumentere for, at talerudvægelse eller en form for ekskludering af denne tredje person bliver aktuel. Men modargumentet hertil bliver, at ytringerne oftest er tydeligt modtagerorienteret (eng. *recipient designed*) (Sacks et al. 1974). Disse spørgsmål er umiddelbart kun relevante for Per. Endvidere bliver undertegnede senere ekskluderet fra Mai og Per, da døren til badeværelset lukkes. Her ville eksklusionen ikke være nødvendig, da den tredje part ikke længere er en mulig samtalepartner, som undertegnede måske kunne agere som før. Det at Mai fortsætter med at benytte Pers navn, selvom den sidste mulige samtalepart er ekskluderet, støtter kun op omkring, hvorfor denne undersøgelse netop er relevant.

Per tager efterfølgende turen i linje 10 og svarer på Mais spørgsmål efter en længere pause. Denne pause kan virke uproblematisk, da Mai igen er beskæftiget med Pers kateterpose. Men da Per netop er vågnet fra natten, er han måske søvndrukken, hvilket derimod kan være problematisk. Det kan være problematisk at tale til en person, som lige er vågnet, da der her kan opstå eventuelle konflikter. I forlængelse af dette kunne en hypotese være, at navn tilføjes ved ytringer, som indeholder eller har at gøre med noget problematisk. Dette vil blive nærmere undersøgt.

Pers svar til spørgsmålet i linje 8 gøres en smule tvivlsomt ved, at han tilføjer *vist*. Dette kommer til at udtrykke en smule usikkerhed omkring, hvordan Per egentlig har sovet. Måske kan det også udtrykke en usikkerhed omkring den forpligtelse, det kan medføre, hvis han svarer, at han har sovet dårligt. Mai reagerer på denne tvivl ved at spørge Per igen, om han har sovet godt nok gennem sin ytring i linje 12. Denne ytring kommer efter en pause, og da Per ikke tager turen, tager Mai turen igen og gentager sit spørgsmål nu omformuleret til et positivt ja/nej-spørgsmål. Denne omformulering viser, at der kunne være noget problematisk ved Mais oprindelige spørgsmål. Til dette spørgsmål kommer Per igen med et tvivlende svar markeret ved *tror* og lav stemme. Igen kommer der en længere pause, som kunne kalde på en uddybning fra Pers side, som altså udebliver, hvor Mai tager turen igen. Denne gang kommer hun med en observation omkring, hvordan Per ser ud. Så hvis han skulle være i tvivl, så er der ydre tegn, som indikerer, at han har sovet godt, i og med at han ser frisk nok ud. Efter en længere pause bekræfter han Mais antagelse, hvor pausen dog ikke indikerer en stærk enighed, men måske nærmere at han, som førnævnt, blot er træt.

Ytringerne med Pers tvivl og svage enighed og Mais omformulering af spørgsmålet for at nå til et positivt svar understreger det problematiske ved situationen, som er, at Per netop er vågnet og måske ikke er så snakkesalig, mens Mai forsøger at stille spørgsmål. Dette kommer der ikke en yderligere afklaring på, da den korte sekvens stopper her, og samtalen genoptages først noget tid senere, hvor et nyt samtaleemne introduceres.

Ud fra dette eksempel kan vi umiddelbart opstille to foreløbige hypoteser omkring brugen af navn i en ytring, som ses herunder:

Hypotese 1:

Navn tilføjes turfinalt i ytringer, som indleder en ny sekvens.

Den første hypotese omhandler de strukturelle omgivelser for brugen af navn, det turfinale og sekvensindledende. I det ovenstående eksempel (6) ses dette komme til udtryk i linjerne 6 og 8, hvor det blev uddybet, at linje 6 er en klargøring til linje 8. Linje 8 indleder derfor den nye sekvens. I starten af analyseafsnittet blev det vist, at navnet oftest forekom turfinalt i ytringer, og derfor bliver dette ligeledes en del af hypotesen.

Hypotese 2:

Navn tilføjes i ytringer, som har at gøre med noget problematisk.

Den anden hypotese arbejder mere med indholdssiden omkring noget problematisk. Det problematiske i det gennemgåede eksempel (6) ligger i Pers søvndrukkenhed.

For at disse hypoteser kan bekræftes og videreudvikles, skal der nu undersøges flere eksempler. De førnævnte hypoteser ses gældende i dette eksempel (7):

(7) "Er du langt nok fremme" [Optagelse 1]:

43 PER: Jeg regner mæ at jeg må sid i fred ind på WC'et →
44 (1.0)
45 MAI: Ja det tror å ogs godt du må hehehehh
46 (3.1)
47 MAI: ((hoster))
48 MAI: Er du langt nok frem: **Per**↗
49 (1.8)
50 ((Per rykker sig frem på sengekanten))
51 PER: S[å::n]↗
52 MAI: [ye:]s:→

Her stiller Mai et ja/nej-spørgsmål i linje 48 til Per, hvilket indleder en ny sekvens. Spørgsmålet opfordrer til, at Per skal svare, hvilket han umiddelbart ikke gør, men hans fysiske handling udtrykker første del af et svar i stedet. I denne situation skal Per op at stå fra sengen, og Mai vil derfor sikre, at Per er langt nok fremme på sengekanten til at kunne gennemføre aktiviteten. Ytringen kan anses som værende en anmodning, hvor hun allerede har set, at Per ikke er langt nok fremme, og hun beder ham dermed indirekte om, at rykke fremad. Efter spørgsmålet er blevet

stillet, rykker Per sig fremad på sengekanten, og det virker derfor oplagt at afgøre, at Pers svar nok ville have været et nej. Pausen er ikke problematisk, da den benyttes til, at Per kan svare gennem sine bevægelser. Da han er færdig, afslutter han sin respons med *sån*, hvor det tydeliggøres igen, at Per opfatter Mais spørgsmål som en anmodning. Til sidst kvitterer Mai med *yes* i linje 52, hvor hun ligeledes bekræfter, at hendes spørgsmål netop var en anmodning, og at Pers reaktion var berettiget.

Ovenstående bekræfter den første hypotese om, at navn benyttes i ytringer, som starter en ny sekvens. Den anden hypotese angående problematiskhed er her gældende men på en anden måde. Der ligger en problematik i, at relationen mellem Per og Mai ikke på sin vis er lige. Per er afhængig af Mais hjælp, hvilket skaber en uligevægt i deres interaktion. De kommer ud for intime situationer, som er meget nære og kan forekomme endda pinlige, som man normalt ikke oplever med sin samtalepartner på denne præcise måde. Det virker derfor relevant at nævne *face*, som beskrevet i Brown og Levinson (1987), da der i deres interaktion forekommer disse umiddelbare grænseoverskridende og ansigtstruende aktiviteter, de skal udføre, og dermed kan der være dette fokus på at genskabe deres relation. Netop denne overskridelse af borgerens integritet er et stort punkt i denne type interaktion, da deres interaktion kun er gældende netop pga. borgerens behov for hjælp og denne uligevægt. Her bliver det altså den intime situation og uligevægten i deres relation, som er det problematiske, hvilket hypotese 2 dermed udvides til også at indeholde. Den anden hypotese ser nu således ud:

Hypotese 2 UDVIDET:

Navn tilføjes i ytringer, som har at gøre med noget problematisk, især angående noget intimt og integritetstruende ift. borgeren, hvor der forsøges genoprettelse af indbyrdes relation

Der forsættes med at undersøge eksempler, som støtter op om hypoteserne eller kan videreudvikle den. Vi kan kigge på eksempel (3) igen, som kort blev nævnt tidligere:

(3) "Undskyld" [Optagelse 3]:

20 MAI: Undskyld hvis jeg rev i den her **Per**→
21 PER: Nee:j (det gør ingenting↘)
22 (1.0)
23 MAI: Det var ik noget å:↗
24 (0.3)
25 MAI: Å regne [eller hva→]
26 PER: [det var ik] noget å pyller over↘
27 MAI: Nå huh →

Her kommer Mai til at rive i noget, som vi, ud fra hendes ytring, kan se giver anledning til en undskyldning. Da der ikke er billede på denne del af data, kan det ikke vides, hvad hun præcis kommer til at rive i, men ud fra ytringernes indhold lige inden kunne det være Pers kateterslange. Per svarer ved at afvise årsagen til Mais undskyldning i linje 20, hvor det første *nej* er klart, men resten af ytringen er uklar. Pausen efterfølgende kan virke en smule problematisk, men igen har Per og Mai gang i en fysisk aktivitet, som har fokus. Da Per ikke uddyber sin ytring yderligere efter linje 21, hvorvidt undskyldningen var berettiget eller ej, tager Mai turen igen i linje 23. Hun søger med sin spørgende ytring bekræftelse på, at undskyldningen virkelig ikke var berettiget, hvorefter Per bekræfter dette i linje 26. Hun kvitterer til sidst, og denne kvittering kan virke en smule svag, men lige efter denne ytring fokuserer hun på en ny fysisk aktivitet, som skal udføres. Det kommer tydeligt til udtryk her, at deres fysiske aktiviteter og opgaver er i centrum. Dette forklarer ofte de mange pauser i deres samtaler grundet Mai, som laver andre ting imens hun taler med Per. Disse aktiviteter har ikke kunnet komme med i transskriptionen grundet det manglende billede.

Denne sekvens, eksempel (3), støtter ligeledes op omkring hypotesen, at navnet forekommer i starten af en ny sekvens. Angående problematiskhed og genskabelse af relation støtter dette eksempel også op omkring dette. I og med at Mai undskylder, må der være sket noget problematisk, dog inden ytringen udtrykkes, og hun forsøger herefter at genskabe denne relation. Der er altså fortsat fokus på denne overskridelse af borgerens integritet.

Disse handlingsbeskrivende ytringer, som Mai kommer med, tjener på sin vis et formål omkring en hensyntagen overfor Per. Når Mai fortæller Per, hvad hun gør, kan det ligeledes være for at sikre, at de er enige omkring hvilken fysisk opgave, de skal udføre. Dette uddybes i det nedenstående eksempel (8):

(8) "Jeg smutter lige ud" [Optagelse 2]:

70 MAI: Ska du på toilet↗
71 (0.2)
72 PER: °Det tror jeg°↘
73 (0.3)
74 MAI: Nå for søren amen så må du lig sæt dig ned↘
75 ((Barbermaskinen starter))
76 (3.8)
77 MAI: Så går jeg lig uden for døren når det er igås↗
78 PER: (Det fint↘)
79 MAI: Så ka du få et øjeblik i fred↘
80 (0.7)
81 PER: Yes →
82 ((Barbermaskinen stopper))
83 (0.6)
84 MAI: Jeg smutter lig ud så **Per**↘
85 PER: Ja det godt↘

Mai begynder sekvensen ved at spørge Per, om han skal på toilet, hvorefter Per svarer efter en kort pause i linje 72. Pausen kunne tydeliggøre, at Per er i tvivl, især da han svarer med *det tror jeg* med lav stemme. Mai tager turen igen og konstaterer, at så må Per sætte sig ned (på toilettet), hvor hun tydeligvis tager hans tvivlende svar som et ja. Efter en længere pause hvor Mai formodentligt hjælper Per med at komme ned at sidde, kommer hun med en ny ytring. Hun fortæller, at hun går uden for døren, hvorpå hun tilføjer *igås*, som lægger op til at Per skal bekræfte dette. Det gør han umiddelbart også, men det er uklart især pga. larmen fra barbermaskinen. Mai fortsætter med at uddybe, hvorfor hun forlader ham på badeværelset, hvor Per efter en pause bekræfter hendes ytring - han vil gerne have et øjeblik alene. Hun konstaterer, at hun går, og han bekræfter igen.

Her bruges *Per* i forbindelse med kommunikationsformen *online commentary* (Heritage og Stivers 1999). Mai fortæller Per, hvad hun gør, for at inddrage ham i handlingerne. Dette sikrer, at Per ved, hvad der skal til at ske, og han kan dermed samarbejde bedre sammen med Mai. I det ovenstående eksempel gør hun det i linje 77 og linje 84. Den første gang forbereder hun ham på handlingen, og til sidst konstaterer hun, at nu udfører hun handlingen. Ved at informere ham omkring, hvilke aktiviteter hun skal til og er ved at gøre, sikrer hun, at han er indforstået med situationen og ikke oplever forvirring eller skuffelse over, at hun fx bare forlader badeværelset uden at sige noget. Men det kommer Per til gode, idet han hele tiden ved, hvad deres fælles 'mål' er og ligeledes kan sidde på toilettet i fred. Der gælder altså her en vis respekt overfor Pers behov for privatliv og endvidere hensyntagen for at meddele, at hun altså ikke længere er inden for rækkevidde, hvis eventuelle problemer skulle opstå. Igen trues borgerens integritet, relationen forsøges genoprettet, og den intime situation anerkendes.

Hvis vi kigger på den første hypotese, som omhandler elementet omkring, at ytringen skal være sekvensindledende, stemmer dette eksempel overens med dette. Ytringen i linje 81 fungerer umiddelbart som afsluttende, og sekvensen kunne stoppe der. Mais ytring i linje 84, kan derfor godt fremstå som sekvensindledende, hvor sekvensen dog er meget kort, kun bestående af linje 84 og 85, som er en lokal lukkesekvens for den igangværende aktivitet, da samtalen og optagelsen stopper, da hun forlader lokalet.

Indtil nu har eksemplerne støttet op omkring hypotesen, som består af flere elementer. Navn benyttes til slut i en ytring, når den fungerer som første ytring i en ny sekvens, og når ytringen omhandler noget potentielt problematisk og intimt, og der forsøges genoprettelse af deres indbyrdes relation. Men der findes eksempler i data, som skiller sig ud ved at have et anderledes fokus, og hvor navnet efterfølges af latter:

(9) "Vand" [Optagelse 3]:

59 PER: (Er det den der jeg har fat i↗)
60 (1.0)
61 MAI: Jeg tror det den der↗
62 (0.7)
63 PER: (Ja↗)

- 64 MAI: Sårn der ↗
65 (14.1)
66 MAI: Du sprøjtede vand helt herover **Per** heh[eheh]ehh ↗
67 PER [hvar↗]
68 (1.0)
69 PER: Fik du vand↗
70 (0.6)
71 MAI: Jaa: ↘
72 (2.5)
73 MAI: Så har jeg ogs prøvet det i dag↘
74 (0.6)
75 PER: (Ja:↘)

Dette eksempel virker til at skille sig ud ift. de andre eksempler, vi har kigget på. Der er her som førnævnt fokus på Mai, hvor de tidligere eksempler har haft et mere tydeligt fokus rettet mod Per, og endvidere ses brugen af latter. Eksemplet omhandler en fysisk ændring hos hende, netop at hun blev våd, forårsaget af Per, da han skal til at børste tænder og derfor skylder sin tandbørste. Efterstillet latter, som forekommer her, kan vise, at taleren anser noget som værende potentielt problematisk og forsøger at udglatte, mildne, det (Jefferson 1984). Mai beskylder i denne situation Per for at sprøjte vand på hende, hvor hendes grin efterfølgende forsøger at mildne denne beskyldning. Der kommenteres altså på den problematiske situation, hvor navnetilføjeisen igen henvender sig til deres indbyrdes relation med hinanden, og latteren henviser til det problematiske herved. Så derfor kan dette eksempel ligeledes støtte op omkring *noget problematisk*, som hypotesen indeholder, selvom fokus er anderledes, og brugen af latter forekommer. Ligeledes er eksemplet sekvensindledende jf. den første del af hypotesen.

Indtil nu har eksemplerne støttet den opsatte hypotese, men der er eksempler, hvor grundlaget kræver nærmere analyse, hvilket gælder fx eksempel (10):

- (10) "Barbermaskinen" [Optagelse 2]:
43 MAI: Ska jeg lig se om jeg ka find ud af det
44 sidst [gang tror jeg ik] jeg fik den til å køre nemlig↘
45 PER: [Det ka du da↘]
46 (0.2)
47 PER: Jo:↗↘
48 (0.7)
49 MAI: Det gjorde jeg måske↗
50 (0.3)
51 PER: Det tror jeg du gjorde↘
52 MAI: Så tar jeg lig tandbørsten [frem her↘]
53 PER: [jaja→]

54 (1.1)
55 MAI: Så ska jeg tryk på den der↘
56 (2.0)
57 PER: Yes→
58 (1.2)
59 MAI: Der sker i hvert fald et ellandet [da↘]
60 PER: [ja↘]
61 ((Barbermaskinen starter))
62 (0.4)
63 MAI: Ja for søren →
64 (0.5)
65 MAI: Hihhi↗
66 (0.4)
67 MAI: Den sagde i hvert fald nøj [**Per**↘]
68 PER: Ja↘

Her taler Mai og Per om at få barbermaskinens selvrensingsprogram til at starte. De taler lidt frem og tilbage om Mais formåen i forbindelse med tidligere forsøg med maskinen. Da Mai efter længere tid endelig får barbermaskinen til at virke, kommer hun med et udbrud i linje 63 og griner herefter i linje 65. Til sidst kommer hun med ytringen i linje 67, hvor hun tilføjer *Per* til sidst. Ift. den første del af hypotesen, som omhandler, at navn bruges, når der indledes en ny sekvens, støtter dette eksempel ikke tydeligt op omkring. Men der ses dog en form for lighed alligevel, som nu vil blive gennemgået.

Efter linje 60 kunne sekvensen have været afsluttet. Men der sker en ny form for aktivitet i og med, at barbermaskinen starter i linje 61. Man kan derfor tale om, at der er en ny form for begyndelse i sekvensen, da omstændighederne her ændres. Mais udbrud i linje 63 og 65 er en form for respons til disse ændrede forhold, som ikke har været tilstede før nu, og disse ytringer forekommer kun pga. denne ændring. Ytringerne kan derfor fungere som noget foranstillet til hendes ytring i linje 67 og tilsammen skabe denne nye begyndelse. Ytringen i linje 63 lægger op til, at en turudvidelse kan forekomme, da hendes ytring ikke er en respons på noget, Per har sagt. 63 og 65 fungerer ikke som første par-dele, da de ikke tydeligt søger respons, men ytringerne lægger op til en form for indvilligelse, og yderligere at grin præfererer grin og accept (Jefferson 1979), hvilket ikke forekommer. Derfor kommer hun med en egentlig ytring i linje 67, som kan ses som indledende eller startende på noget nyt. Hvis dette er tilfældet, fungerer linje 67 med navnet fortsat som en form for indleder. Måske ikke på en helt ny sekvens, men ytringen har stadig denne begyndende, introducerende position, som ytringerne fra de tidligere eksempler ligeledes besidder. Efter linje 68 kunne samtalen sagtens have fortsat, hvor denne begyndelse ville have været mere tydelig. Så der kan derfor ses en form for begyndelse eller indledning, som dermed støtter op omkring hypotesen.

Hvis vi kigger på sekvensen med den anden hypoteses perspektiv omkring problematiskhed, kan vi se, at dette element også er gældende eksempel. Efter maskinen er startet, svarer Per hende ikke

længere, og dette kan anses for at være problematisk. Man søger som regel respons på sine ytringer, og det kan derfor være problematisk, hvis samtaleparten ikke svarer, eller et udtryk for at situationen er problematisk (Pomerantz 1984). Hendes ytringer lægger ikke op til et klart svar, men de lægger mere op til en form for indvilligelse fra Pers side, som før nævnt. Dette gør han ikke, og det kan være derfor, at Mai her vælger at bruge *Per*, hvilket støtter op omkring problematikheden i hypotesen.

Dette eksempel (10) støtter altså hypotesedelen om, at navn placeres turfinalt og sekvensindledende. Problematikheden ift. integritet og intimitet er til stede på samme måde, som hos nogle af de andre eksempler.

Ud af alle forekomsterne af *Per*, var der to, som skilte sig ud ved ikke forekomme turfinalt. De to eksempler ses herunder:

(11) "Op og sidde" [Optagelse 1]:

30 MAI: Nå **Per** nu skal du op å sid nu↗
31 (0.5)
32 PER: °°Ja°°↘

(12) "Sæt dig" [Optagelse 1]:

52 PER: Ska jeg luk lidt te↗
53 (1.7)
54 MAI: Du må gern ha lov at sæt dig ned nu **Per** hvis du ka
55 kom te det↗
56 (0.9)
57 MAI: >Ska vi gør sådan der<↗
58 ((Mai skubber til døren))

I eksempel (11) forekommer *Per* lige efter dette *nå*, som indleder turen. Navnet står altså næsten turinitialt her. Ytringen er en form for *online commentary*, som førnævnt. Mens hun er i gang med sin ytring, er hun ved at hejse sengen op, så *Per* kommer til at sidde op i sengen i stedet for den nuværende liggende position, han befinder sig i. Det kan derfor ikke være en anmodning, da det efterfølgende gøres klart, at *Per* ikke selv kan komme op at sidde. Hvis der kigges på ytringen ift. vores anden hypotese, er dette umiddelbart ikke en afvigelse. Da *Per* netop ikke kan komme op at sidde selv, bliver det problematisk, at Mai skal råde over hans selvbestemmelse i denne situation, og ligeledes også problematisk hvis *Per* afviste hendes ytring. Her kommunikerer der igen i et intimt rum, hvor borgerens integritet trues, og der forsøges derfor at genskabe relationen i disse

handlinger. Ytringen støtter dog ikke op omkring den del af hypotesen, der fortæller, at navnet placeres turfinalt.

Det andet atypiske eksempel, (12), i dette datasæt er en anmodning, og *Per* placeres umiddelbart midt i ytringen. Men denne tur adskiller sig ikke betydeligt fra de andre eksempler, hvor navnet forekommer til sidst i ytringen, når man kigger nærmere på dens opbygning. *Per* placeres i denne ytring turenhedsfinalt, hvor turenhed er oversat fra *turn-constructional unit* (Sacks et al. 1974). Turen kunne være blevet afsluttet efter *Per*, som derfor kan placeres i den præ-mulige afslutningsposition (Steensig 2001). I stedet kommer der denne turudvidelse *hvis du kan komme til det*. Derfor kan man argumentere for, at dette *Per* også forekommer turfinalt i dette eksempel, (12).

Her sker der det samme rent indholdsmæssigt ift. den opstillede hypotese. Mai giver her *Per* en form for tilladelse til at sidde ned, som også kan ses som værende en anmodning. Hun benytter igen her hans navn i en ytring, som foregår i et intimt rum, hvor *Pers* egen integritet er på spil, og hun forsøger her at genoprette deres relation og ligeledes at afværge det problematiske ved denne samtalsituation. Igen ses det, at Mai virker til at råde over *Pers* selvbestemmelse, hvilket kan være problematisk i denne intime situation.

Der er en klar tendens til, at navnet forekommer til sidst i ytringen, idet der kun forekommer ét ikke-turfinalt eksempel ud af de i alt 24 forekomster af *Per*. Dette kan være med til at afvise idéen om, at navn bruges til at skabe opmærksomhed jf. teoriafsnittet om navne i samtaler. Det ene eksempel med navnet placeret først i ytringen har samme funktion som de andre eksempler, men det vil kræve mere data med denne type for at kunne konkludere, om navnet har samme funktion i denne placering generelt.

Diskussion af hypotesen

I dette afsnit gives et bud på én samlet og endelig hypotese med afsæt i analyseafsnittets resultater. Der vil derefter fokuseres på en diskussion med andet teori, som støtter op om og modsiger hypotesen. Herefter vil der kort blive gennemgået et mål for videre undersøgelse, som virker relevant.

Gennem analysen kunne vi opstille en række hypoteser for brugen af navn i denne type samtale, som kan samles til nedenstående:

Hypotese ENDELIG:

Navn forekommer især turfinalt i ytringer, som indleder en ny sekvens, og som yderligere omhandler noget problematisk, især angående noget intimt og integritetstruende ift. borgeren, hvor der forsøges genoprettelse af indbyrdes relation.

Der er flere kilder, som er enige i, at placering af navn turfinalt i en ytring må have et helt specielt formål, på samme måde som ovenstående hypotese lægger op til. Clayman (2010) understreger, at i

og med at navnet placeres til sidst, bliver det umiddelbart ikke brugt til at skabe opmærksomhed i forbindelse med *foregrounding* eller *disalignment*. Han er altså enig med Lerner (2003) i, at i disse situationer må navnet have en anden funktion. Denne undersøgelse er et bud på denne funktion. Dette beskæftiger Butler et al. (2011) sig også med, hvor de i deres artikel refererer til, at navne bruges til at skabe og opretholde kontakt og tillid, og navne må derfor bruges der, hvor kontakten og tilliden trues. Der nævnes yderligere, at det også er gældende når skrøbelige handlinger udføres. Dette støtter ovenstående hypotese op omkring, da den netop omhandler genoprettelse af relation gennem navn, når der er noget problematisk, noget skrøbeligt, på færde. Men Jefferson (1973) påpeger, at navnets turfinale placering lægger rent strukturmæssigt op til at kunne blive slettet fx i forbindelse med overlap fra samtalepartneren. Navnet har ikke en central placering i ytringen, da det placeres efter ytringen umiddelbart kunne være afsluttet. Dette lægger op til, hvor vigtigt denne tilføjelse af navnet egentlig er. Men det kræver yderligere undersøgelse at finde ud af, hvilken præcis funktion det har ikke at benytte navn i denne specifikke kontekst, som den opstillede hypotese beskriver.

Et andet perspektiv er *caretaker speech*. Dette er sproget, som tales til små børn, som er præget af at være bl.a. mere simpelt, mere gentagende og have en langsommere talehastighed (Snow 1995). Her er det centrale, at man tilpasser sit sprog, så det passer til personer, som man i dette tilfælde anser som værende mindre kompetente. Kommunikationen foregår mellem barn og omsorgspersoner, hvor der er altså tale om en tydelig forskel i taleparternes magtforhold. Dette kunne ligeledes være gældende i hjælper-borger-relationen. Heinemann (2011) viser tydeligt i sit kapitel, hvordan relationen og magtforholdet kan være mellem ældre og sundhedspersonale, hvor den ældre klart er den underlegne. Endvidere som borger og hjælper udfører deres aktiviteter, tydeliggøres deres sociale identiteter som netop borger og hjælper, og der skabes hermed en bestemt relation til hinanden (Gill og Roberts 2013). Man kunne derfor tale om, at sproget også tilpasses til at kommunikere med ældre lige så vel, som det gøres med børn, og at denne specifikke talesituation har nogle bestemte særtræk. Dette kunne være et mål for videreundersøgelse.

Navnet kobles altså på ytringer, hvor der forsøges at skabe kontakt og tillid i forbindelse med noget problematisk og har dermed ikke denne opmærksomheds- eller turtagningsfunktion, som navnet ofte har. Da navnet netop placeres til sidst og foregår i denne intime talesituation, bliver det tydeligt, at der er noget helt bestemt på færde mellem de to samtalepartnere, som denne undersøgelse har forsøgt at svare på.

Konklusion

I denne undersøgelse blev en social- og sundhedshjælper brug af en ældre borgers navn undersøgt i deres indbyrdes samtale i forbindelse med et hjemmeplejebesøg. I denne forbindelse blev der opstillet en hypotese. Navnet forekom især turfinalt i ytringer, som indleder en sekvens, og som yderligere omhandler noget problematisk, især angående noget intimt og integritetstruende ift. borgeren, hvor der forsøges genoprettelse af indbyrdes relation. Denne hypotese blev skabt gennem den samtaleanalytiske kollektionsbaserede analyse, hvor man netop forsøger at opstille hypoteser og ligeledes forsøger at videreudvikle dem. Navne i samtaler med kun to personer må derfor ifølge

denne beskrivelse have en helt unik rolle, hvilket teorien ligeledes støtter op omkring. I denne type samtale arbejdes der med intime og også grænseoverskridende situationer, hvilket lægger op til denne bestemte brug af navnet, hvor navnet kan skabe tillid og anerkende denne situation og ligeledes genoprette forholdet mellem dem. Endelig blev den turfinale placering af navnet og betydningen heraf diskuteret samt om selve konteksten, at der er tale om interaktion mellem en social- og sundhedshjælper og en borger, kunne beskrives med begrebet *caretaker speech*. Begge elementer blev foreslået som mulige mål for fremtidige undersøgelser.

Referencer

- Brown, Penelope & Stephen C. Levinson. 1987. *Politeness: Some universals in language*. Cambridge: Cambridge University Press. 61-67.
- Brown, Roger & Marguerite Ford. 1961. Address in American English. *Journal of Abnormal and Social Psychology* 62(2): 375-385.
- Butler, Carly W., Susan Danby & Michael Emmison. 2011. Address Terms in Turn Beginnings: Managing Disalignment and Disaffiliation in Telephone Counseling. *Research on Language and Social Interaction* 44(4): 338-358.
- Clayman, Steven E. 2010. Address terms in the service of other actions: The case of news interview talk. *Discourse & Communication* 4(2): 161-183.
- Gill, Virginia Teas & Felicia Roberts. 2013. Conversation Analysis in Medicine. I: Stivers, Tanya & Jack Sidnell (red.). *The Handbook of Conversation Analysis*. Oxford: Black well. 575-592.
- Gordon, Cynthia. 2013. Beyond the observer's paradox: the audio-recorder as a resource for the display of identity. *Qualitative Research* 13(3): 299-317.
- Heath, Christian, Jon Hindmarsh & Paul Luff. 2010. *Video in Qualitative Research*. London: Sage Publications. 37-60.
- Heinemann, Trine. 2011. From Home to Institution: Roles, Relations, and the Loss of Autonomy in the Care of Old People in Denmark. I: Backhaus, Peter (red.). *Communication in Elderly Care. Cross-Cultural Approaches*. London: Continuum. 90-111.
- Hepburn, Alexa & Galina B. Bolden. 2013. The conversation analytic approach to transcription. I: Stivers, Tanya & Jack Sidnell (red.). *The Handbook of Conversation Analysis*. Oxford: Black well. 57-76.
- Heritage, John & Tanya Stivers. 1999. Online Commentary in Acute Medical Visits: A Method in Shaping Patient expectations. *Social Science & Medicine* 49(11): 1501-1517.
- Jefferson, Gail. 1973. A Case of Precision Timing in Ordinary Conversation: Overlapped Tag-Positioned Address Terms in Closing Sequences. *Semiotica* 9(1): 47-96.
- Jefferson, Gail. 1979. A technique for inviting laughter and its subsequent acceptance/declination. I: Psathas, George (red.). *Everyday language: Studies in ethnomethodology*. New York: Irvington Publishers. 79-95.
- Jefferson, Gail. 1984. On the organization of laughter in talk about troubles. I: Atkinson, J. Maxwell & John Heritage (red.). *Structures of social action: Studies in conversation analysis*. Cambridge: Cambridge University Press. 346-369.
- Labov, William. 1972. Some principles of linguistic methodology. *Language in Society* 1(1): 97-120.
- Lee, Seung-Hee. 2013. Response Design in Conversation. I: Stivers, Tanya & Jack Sidnell (red.) *The Handbook of Conversation Analysis*. Oxford: Black well. 415-432.

- Lerner, Gene H. 2003. Selecting next speaker: The context-sensitive operation of a context-free organization. *Language in Society* 32(2): 177-201.
- Özcan, Fatma Hülya. 2016. Choice of Address Terms in Conversational Setting. *International Journal of Human Sciences* 13(1): 982-1002.
- PASS. 2016. http://www.passinfo.dk/SOSU-uddannelsen/Uddannelsens_indhold/Grundforloeb-SOSU (besøgt d. 19/11 2016).
- Pomerantz, Anita. 1984. Pursuing a response. I: Atkinson, J. Maxwell & John Heritage (red.). *Structures of social action: Studies in conversation analysis*. Cambridge: Cambridge University Press. 152-163.
- Pomerantz, Anita & B. J. Fehr. 1997. Conversation Analysis: An Approach to the Study of Social Action as Sense Making Practices. I: van Dijk, Teun Adrianus (red.). *Discourse as Social Interaction*. London: Sage Publications. 64-91.
- Rendle-Short, Johanna. 2007. "Catherine, you're wasting your time": Address terms within the Australian political interview. *Journal of Pragmatics* 39(9): 1503-1525.
- Sacks, Harvey & Emanuel A. Schegloff. 1979. Two Preferences in the Organization of Reference to Persons in Conversation and Their Interaction. I: Psathas, George (red.). *Everyday Language. Studies in Ethnomethodology*. New York: Irvington Publishers. 15-22.
- Sacks, Harvey, Emanuel A. Schegloff & Gail Jefferson. 1974. A Simplest Systematics for the Organization of Turn-Taking for Conversation. *Language* 50(1): 696-735.
- Sidnell, Jack. 2013. Basic Conversation Analytic Methods. I: Stivers, Tanya & Jack Sidnell (red.). *The Handbook of Conversation Analysis*. Oxford: Blackwell. 77-99.
- Snow, Catherine E. 1995. Issues in the study of input: Finetuning, universality, individual and developmental differences, and necessary causes. I: Fletcher, Paul & Brian MacWhinney (red.). *The handbook of child language*. Oxford: Blackwell. 180-193.
- Speer, Susan A. & Ian Hutchby. 2003. From ethics to analytics: aspects of participants' orientations to the presence and relevance of recording devices. *Sociology* 37(2): 315-337.
- Steensig, Jakob. 2001. *Sprog i virkeligheden: Bidrag til en interaktionel lingvistik*. Aarhus: Aarhus Universitetsforlag. 207-271.

Noter

¹ Det skal her påpeges, at der altid er en form for talerudvælgelse gældende selv i samtaler bestående af kun to deltagere. Taleren kan vælge en bestemt taler – hvor tilføjelse af navn bl.a. kan bruges (eng. *speaker-selection*). Endvidere kan samtalepartneren vælge sig selv ved at tage den næste tur (eng. *self-selection*) uden direkte opfordring fra taleren som ved *speaker-selection*. Den sidste mulighed er, at taleren fortsætter sin tur (enn. *speaker-continuation*) (Sacks et al. 1974).